

РЕШЕНИЕ

№ 42849

гр. София, 20.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10345** по описа за **2025** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във вр. с чл. 111, ал. 7 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по касационна жалба от Началника на Затвора в [населено място], депозирана чрез юрк. К., против Решение № 25693/02.12.2024г., постановено по адм. дело № 20247010711287/2024г. по описа на Административен съд – София град, с което е отменена Заповед № 456/31.10.2024г. на Началника на затвора в [населено място], с която, на основание чл. 104, ал. 1 във вр. с чл. 101, т. 7 ЗИНЗС, на лишения от свобода А. М. А. е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“ за срок от 5 (пет) денонощия за нарушение на чл. 96, т. 3 и чл. 97 ЗИНЗС.

В касационната жалба се сочи, че обжалваният съдебен акт е неправилен, поради несъответствие с материалния закон, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. К., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – А. М. А., редовно призован, се явява лично, сочи аргументи за неоснователност на касационната жалба и моли за нейното отхвърляне.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура, прокурор В. дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд - София град, XXVII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С обжалваното решение съдът е отменил Заповед № 456/31.10.2024г. на Началника на затвора в [населено място], с която, на основание чл. 104, ал. 1 във вр. с чл. 101, т. 7 ЗИНЗС, на лишения от свобода А. М. А. е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“ за срок от 5 (пет) денонощия, като е установил следната фактическа обстановка:

С Докладна записка (ДЗ) вх. №20113/09.10.2024г. младши инспектор Т. е уведомил началника на затвора в [населено място], че на 08.10.2024г. около 1030 часа, по време на разпределение, лишените от свобода А. А. и В. А. са били във видимо неадекватно състояние, поради което, по разпореждане на ЗНРОД Д. били конвоирани до медицинския корпус на затвора за извършване на ALL – TEST. Тестът на лишения от свобода А. А. е бил положителен за амфетамин и метамфетамин. На следващо място, отново с ДЗ вх. №20109/09.10.2024г. началника на затвора в [населено място] бил уведомен, че на 08.10.2024г., при извършена междинна проверка в 18:00 часа, заедно с лишения от свобода С. А. отворили спално помещение № 4, в което са настанени четири лица лишени от свобода сред които и А. А.. Освен тях в спално помещение №4 се намирали и други двама лишени от свобода, настанени в спално помещение №19. Всички били във видимо неадекватно състояние. За случая бил уведомен ДГМ, който в присъствие на още двама служители на затвора заснели състоянието на лишените от свобода с боди камера. Заради неадекватното състояние на лишените от свобода обяснения не им били снети, тъй като не могли да пишат. Впоследствие част от лишените от свобода лица дали писмени обяснения за случая. А. отказал да даде обяснения.

Видно от Протокол № 87/31.10.2024г. на Комисията по разпределение на лишените от свобода, в т.ІІ е посочено, че на основание чл. 105 ЗИНЗС във вр. с чл. 89, ал.2 от Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ППЗИНС) са били изслушани от наказващия орган изрично посочените лишени от свобода сред които и ответникът А..

Издадена е оспорената Заповед на жалбоподателя А. е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“, на основание чл. 101, т. 7 ЗИНЗС за виновно нарушение на чл. 96, т. 3 и чл. 97, т. 5 ЗИНЗС, представляващо дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 100, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и т. 5 ЗИНЗС.

За да отмени заповедта съдът е приел, че Заповед №456/31.10.2024г. е издадена от компетентен орган, но при постановяване на административния акт са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, регламентирани в чл.100 – чл.111 ЗИНЗС. Намерил е, че изискването на закона за изслушване на нарушителя преди налагане на наказанието е изпълнено само формално. В Протокол № 87/31.10.2024г. на Комисията по чл. 35, ал. 1 ППЗИНС единствено е отразено, че изброените в т.1 лица лишени от свобода са били изслушани, но липсва каквото и да е отразяване на резултатите от това изслушване: дал ли е жалбоподателят А. обяснения или отново е отказал да изложи своите доводи; по кой от двата последователни случая описани в ДЗ №20952/18.10.2024г.; имал ли е възражения относно констатациите в ДЗ №20952/18.10.2024г. Това нарушение на процесуалните правила съдът е определил като съществено.

На следващо място, съдът е приел, че оспорваният акт е издаден и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Достигнал е до този извод, като е посочил, че в случая дисциплинарно-наказващият орган е квалифицирал извършените от жалбоподателя А. нарушения като такива по чл. 100, ал. 2, т. 1 и т. 5 ЗИНЗС – за които законът не допуска да бъдат налагани най-тежките наказания „изолиране в наказателна килия“ и „изолиране в наказателна килия в извънработно или извънучебно време, в почивни и празнични дни“, освен ако са извършени в условията на

системност. В случая след като органът не твърди и не сочи доказателства процесните нарушения да са извършвани от А. системно, поради което съдът е намерил и наложеното с оспорваната Заповед дисциплинарно наказание за незаконосъобразно.

Обжалваното решение като правен резултат е правилно.

Касационната инстанция намира обжалваното решение за постановено при напълно и правилно изяснена фактическа обстановка. Съдът е възприел относимите факти въз основа на допустими доказателствени средства, събрани по изискуемия процесуален ред и е направил фактическите си изводи след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства при приложението на чл. 111, ал. 5 от ЗИНЗС, като ги е обсъдил в тяхната взаимна връзка, и при съобразяване с разпоредбите на чл. 100, ал. 2, т. 1 и т. 5 и чл. 101 т. 7 от ЗИНЗС е направил верни правни изводи, които се споделят напълно от настоящата инстанция.

Според чл. 102, ал. 2 от ЗИНЗС, нарушението по чл. 100, ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС може да бъде наказано по чл. 101, т. 7 (изолиране в наказателна килия за срок до 14 денонощия) само ако е системно. В ЗИНЗС липсва определение за системно и системни нарушения, поради което и понятието следва да се тълкува и прилага по аналогия, съгласно дадени определения в други закони. Според определението, дадено в § 6, т. 62 ДР на Закона за движението по пътищата, „системно“ е нарушението, извършено три или повече пъти в едногодишен срок от влизането в сила на първото наказателно постановление или на първия електронен фиш, с който на нарушителя се налага наказание за същото по вид нарушение. Вземайки предвид и разпоредбата на чл. 109 от ЗИНЗС, съдът счита, че системно ще е нарушение което е извършено в едногодишния срок от извършване на други три или повече извършения нарушения от същия вид. Действително в хода на съдебното производство пред АССГ са представени заповеди за наложени наказания на ответника по касация за периода от 22.11.2023г. до 31.10.2024г., но в материалите по производството липсват данни дали тези заповеди са били обжалвани и дали са влезли в сила. Ето защо касационната инстанция споделя изцяло мотивите на първоинстанционния съд, че не може да формира обоснован извод за системност при извършване на нарушения като процесното от страна на ответника по касацията и че установеното нарушение не следва да бъде наказвано с наказания, предвидено чл. 101, т. 7 от ЗИНЗС, тъй като системност по делото не се установява. В този смисъл съдът обективно е установил фактическите обстоятелства, въз основа на наличния по делото доказателствен материал, който е бил правилно анализиран и адекватно оценен, което е формирало и логичния извод за допуснато нарушение на приложимия закон от страна на Началника на Затвора [населено място].

Мотивирана е преценката на съда, че процесната заповед е издадена при съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване правото на защита на ответника по касация, поради което същата се явява незаконосъобразна. Правилно първоинстанционният съд е достигнал и до извод, че от предварителното изпълнение на заповедта биха могли да настъпят трудно поправими вреди за ответника по касацията, с оглед предварителното изтърпяване на наложеното д.н. и че са налице основания за спиране на предварителното изпълнение на заповедта.

Горното мотивира касационната инстанция да приеме, че обжалваното решение е изцяло съобразено с разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, като споделя изцяло мотивите, изложени в него и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК препраща към тях, без да е необходимо да ги преповтаря.

Предвид гореизложеното, настоящата инстанция приема, че касационните оплаквания не намират опора в доказателствата по делото и се явяват неоснователни.

Решението на първоинстанционния съд е валидно, допустимо и съответстващо на материалния

закон, поради което, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.
Доказателства за направени разноси от ответника по касацията не са представени, поради което разноси не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, XXVII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 25693/02.12.2024г., постановено по адм. дело № 20247010711287/2024г. по описа на Административен съд – София град.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: